

142 J. V. SNELLMAN — F. CYGNÆUS
 SEPTEMBER 1833
 HUB, Coll. 41

Bror Cygnaeus!

Lånet är omsatt och Skuldsedeln uppbränd. Af Tit Heurlin mottog jag 80
 R(ube)l B(an)co Assign(ater). Deraf utbetalt
 till Banken 77:44 s(amma) m(ynt)
 10 — Notarien 3:—.
 — Karta —:40.
 Traktamente för Ljugar-Born och underskr(iven) hos Tit. M*** 2:15.

Summa 82:99

Saldo mig till godo 2:99

Summa 82:99.

20 Bonsdorff, Calle Ehrström och Alex. Laurell äro nerffebers patienter,
 dock endast Alexander med någon fara. För öfrigt allt som förr, mycket
 prat och litet pengar. Må Väl!

Snellman.

143 C. A. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 26.X 1833
 HUB, JVS handskrifssamling

Wiburg den 26:te Octob. 1833.

30 Min Huldaste Broder.

Dit bref var mig mycket kärkomit, uti min sorgsna belägenhet; (ehuru de
 alltid äro det) ty jag har legat sjuk härstädes ända sedan vi anlände hit, och
 äfven förut var jag redan 2:ne veckor sängliggande; förnämligast af Gickt
 och Podager, som Doctorn säger vara af gammal förkylning; hvad säger
 du min älskade Broder? (beklagar mig af Hjärtat) att redan med denna
 ålder vara så olycklig. Jag har äfven tillika nu varit behäftad med andra
 sjukdomar., Ännu för 4:ra dagar sedan trodde jag mig komma att lämna
 kvar här, Men har nu beslutit att följa med Sk(eppet). 1 Vecka har jag
 40 varit frisk, Doctorn säger väl att det vore rådligast att lämna kvar, men
 Förbjuder det ej bestämt, och jag är tvungen risquera litet häldre än att
 lämna här, hvartill mina medel äro alt för ringa. hvarföre dit Project
 ochså är mig omöjligt. Det var ännu i våras mitt hopp att blifva nog stark
 för att uppehålla mig Hemma i vinter; men motgångar och förluster i min
 lilla Cassa hafva så förföljt mig i sommar att när jag nu förser mig med det
 nödvändigaste, knapt 1 Rubel är öfrigt, men hvad vill jag göra; vara nöjd
 och arbeta oförtrutet blott Gud ville gifva Hälsa. Practiken är dessutom i
 alla fall nyttig, och alltid lär man litet bredvid., Jag kommer nu i öfver
 50 morgon att gå ombord, ty Skeppet är nu Lastadt, och utklarering sker
 samma dag.

Att Annu i Vinter kommer till H(elsing)fors förundrar mig. När hon är
 så långt aflägsnad, och nöjd med sin belägenhet (enligt de underrättelser
 jag har). Och enligt min öfvertygelse är hon redan för gammal att kunna
 draga någon särdeles nytta där af, Om ej för mycken Commodite och
 beqvämlighet, som är skadlig hos alla än mer hos ett Mindre bemedlat

Fruntimmer;

Vår Resa härifrån blifver till Malaga, & Torre Vieja för att Lasta Salt, samt hit i nästa vår. Jag tviflar mycket på min Hälsas bestånd denna ruskiga och kalla årstiden. Doctorn sade i går att brunskur vore det enda möjliga, att häfva denna sjukdom (Gicten) som är, du blir aldrig qvitt den. Jag har för öfrigt ingenting af vigt att tillägga. När Du skrifver till Annu så hälsa Henne. (***) Pappa har jag skrifvit. Hälsa äfven å orten varande Vä(nner) och var själf Hälsad af Wilhelm, och mig, som alltid är Din Egen tillgifne Broder. Lef väl, önskar Hjärtligast samme Broder —

August

10

144 NÅGRA EN STUDENTS FÖRHÅLLANDEN VID UNIVERSITETET 3.XI 1833

FLS

Jag torde kanske, äfven i afseende å det ämne jag valt, föga motsvara mitt erhållna updrag. Man hade kanske väntat att ämnet vore rent vettenskapligt. Men dels i känsla af min oförmåga dertill, dels uppmanad af afsigten med denna dagens sammankomst, kanske äfven ledd af tidens, äfven i det minsta verkande anda, har jag, om också med fara af att omsäga det redan sagda, valt en teckning af Några det Akademiska lifvets sidor, med särskildt fästadt afseende på Nations indelningens betydelse.

20

Solen lutar redan till nedgången öfver den tid, som, byggande Samhällets och medborgerliga frihetens bestånd på hvarannan inskränkande öfverenskommelser, fåfängt sökte det mål den drifven af en vild yra, redan vid början af sin bana försatt utom dennes gränсор. Man ansåg sig väl eftersträva att, genom menskliga förmågans möjligast fria utveckling, med möjligaste hastighet hinna mensklighetens stora mål, men man hade redan förnekat att detta funnes, då man förkastade dess enda möjliga grundval — tron på Religionens och historiens sanning och människjans högre sedliga natur, den yttre och inre uppenbarelsen. Snart förvexlades medel och ändamål, och man sökte att, genom ett för Individen utvidgadt inflytande på Samhällsformernas ordnande och Statsstyrelsens gång, realisera hvad man kallade frihet, och småningom vande sig att anse för höjden af mensklig fullkomlighet. Eller kan väl, då, ett halft sekel bortåt, morgondagen icke mera finner några spår af gårdagens skapelser, detta famlande anses endast för menskliga svaghetens misstag om medlen? Nödgas man icke häldre till den förmodan att ant(ingen) målet för sträfvet är förgätit för egennyttans närmare liggande beräkningar, eller undanskymt af fördomarnas villande dimmor?

30

40

Åtminstone ser man af den ringa aktning för allt Historiskt, som be-tecknar den nyss förflutna tiden huru outhärdlig och obestämdt dess föreställning om sitt mål den varit, och är det att anse att endast för ett prof på Försynens visa styrelse, som gjort all ytterlighet till dess eget correctif, att, på denna samma ohistoriska tid, en Skola i Vitterheten uppstigit som kallar sig den Historiska. Vi hafva sett icke allenast alla forntidens Institutioner nedtrampade, utan äfven, en naturlig följd af det förra, ifriga bemödanden att nedsätta deras Stiftares minne, med ett ömkande löje öfver deras enfaldiga belåtenhet och liknöjdhet || Eller äger väl det moderna Frankrikes, Representanten af nyss nämnda riktning, någon annan historie än den moderna. Se vi icke öfveralt verkningarne af denna egenkära anda. Ingen vill i vår tid egna sig åt en underordnad verksamhet,

50